

УМЪТЪ НА ВРАНИТЪ.

Веднѣжъ съ приятеля си стояхме на прозореца и гледахме навънъ. На двора кучето доядаше кжсь месо.

— Погледни, — казахъ азъ на приятеля си, — какво става на двора.

— Шо?

— Една врана подскача прѣдъ кучето и го гледа; иска да ѝ даде месо.

Моятъ приятель се засмѣ.

— Тя не иска нищо, — отговори ми той. Скача, защото нѣма какво да прави.

Враната хвъркна и слѣдъ малко се върна съ една другарка.

Първата пакъ започна да подскача прѣдъ кучето, а втората кацна на едно клонче наблизо. Изведнѣжъ тя се спусна, клѣвна кучето по гърба и отлетѣ; то се обърна, изтърва месото и се хвърли къмъ противника. Другата врана въ това врѣме грабна месото и фрѣкна.

— Каква хитрина! — извика моятъ приятель.

Тѣй го счудиха вранитѣ, че той поиска да се запознае съ тѣхъ по-отблизу. Взе отъ едно гнѣздо малка врана и я опитоми. Той и вранчето станаха нераздѣлими другари. По ливади, по поля тѣ се разхождаха сѣ заедно. Враната си знаеше името и се обаждаше, когато я повикваха. Научи се да изговаря иѣколко думи тѣй добрѣ, че не можеше да ѝ отличишь гласа отъ човѣшкия. Тя размиваше гоститѣ на господаря си. Понѣкога му правяше и пакости. На двора тя заповѣдваше: ту ще подгони кокошкигѣ и ще ги събере на купчина, ту съ пѣтела ще се сбие, ту пѣкъ съ кучето ще се закача . . .

По Слѣпцовъ.